

Výtka ta není oprávněna. Rozsudek se zabývá obranou obžalovaného, že podle § 5 zák. o ochr. zn. byl oprávněn užívat na svých výrobcích jména, pod nimiž obchod provozoval. Nálezací soud však jednak zaujímá stanovisko, že nešlo o vlastní výrobky obžalovaného, nýbrž vlastně jen o meziobchod, jednak, že obžalovaný neuváděl zboží do obchodu pod svým jménem (vlastním). Tento druhý důvod stačí vlastně sám o sobě k vyvrácení oné obrany obžalovaného. Neboť ustanovení § 5 zák. na ochr. zn., jež znamená obmezení zásadní výlučnosti práva tak zv. chránitele známky k jejímu užívání k označování zboží pro obchodní jeho oběh, dovoluje jiným osobám jen užívat svého jména, pokud se týče své firmy k označování svého zboží. Je zjištěno, že obžalovaný neměl firmu ve smyslu čl. 16 obch. zák., a že se jmenuje Jan V., nikoli L. Brunner. Zápisem ochranných známek soukromé obžalobkyně nebyl by tedy ovšem mohl býti obmezen na svém právu označovat své zboží tímto svým občanským jménem, ale jméno, jehož obžalovaný vskutku užíval při označování zboží, není občanským jménem obžalovaného, a nemožlo se jím státi ani smlouvou s L. Brunnerem, poněvadž takovým způsobem nelze nabýti občanského jména. Třebaže živnostenský podnik obžalovaného nesl podle smlouvy jméno Brunnerovo, nelze z toho dovozovati ani oprávnění samého živnostenského podniku k používání tohoto jména na jeho výrobcích ve smyslu § 5 zák. na ochr. zn., ano jest zjištěno, že se Leopold Brunner sám nikdy výroby ani prodeje sýra nesúčastnil, že si vše obstarával obžalovaný a že Leopold Brunner propůjčil právě jen své jméno k utvoření firmy k tomu účelu, by mezi kupujícími vznikl dojem, že, kupující sýr obžalovaného (nebo sýr tohoto podniku), kupují sýr soukromé obžalobkyně. Za těchto okolností šlo výhradně o podnik obžalovaného, zboží z něho do obchodu uváděné nebylo zbožím Brunnerovým, nýbrž zbožím obžalovaného, jemuž jako svému zboží byl obžalovaný oprávněn dáti jen své jméno; při jiném výkladu § 5 zák. by bylo lze zákonem zajištěnou ochranu známek snadno zmařiti. Schází-li tu proto již první z obou souřadných podmínek § 5 zák. o ochr. zn., a nemůže-li se tedy již z tohoto důvodu obžalovaný dovolávati ochrany této stati zákona, netřeba se blíže obíratí tím, jaký smysl a dosah jest přiřkládati zákonnému výrazu »své zboží«, zda jest tím rozuměti zejména také vlastní výrobky, a důsledně nesejde na tom, jak, pokud se týče na jakých průvodních podkladech byla nálezacím soudem řešena tato otázka. Je proto beze všeho významu otázka zcela zbytečně prováděného znaleckého důkazu. Nebude se tudíž ani zabýváno vývody zmateční stížnosti, pokud směřují k řešení řečené otázky vůbec a k důkazu znaleckému zvláště, nanejmé ani vývody, zda byl správně pojat pojem sýrárny. Proto též odpadá jako bezpředmětné vyřízení důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 4 tr. ř. pro zamítnutí návrhu na výslech jiného znalce, jehož bylo třeba tím méně, an výslech znalce byl vůbec zbytečný.

Čís. 4249.

O »tvrzení« ve smyslu § 319 tr. ř. jde nejen, byly-li stav nebo skutečnost trestnost vylučující nebo rušící přímo (výslovným tvrzením)

uplatňovány, nýbrž i, byly-li pozitivními výsledky hlavního přelíčení napovězeny.

Porotní soud je povinen dáti dodatkovou otázku ve smyslu § 319 tr. ř. i, byly-li onen stav (skutečnost) jen obžalovaným tvrzeny, nikoliv jen, bylo-li takové tvrzení podepřeno pozitivními výsledky trestního řízení.

(Rozh. ze dne 5. září 1931, Zm I 570/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po neveřejném ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 24. května 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 93 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmatečnou stížností, dovolávající se důvodu zmatečnosti podle § 344, čís. 6 tr. ř., nelze přiznati oprávnění. Podle záznamu protokolu o hlavním přelíčení zamítl soudní sbor porotní návrh obhájce obžalovaného při hlavním přelíčení, by byla porotcům pro případ kladného zodpovědění hlavní otázky na zločin nedokonaného násilného smilstva podle §§ 8, 125 tr. zák. nebo eventuální otázky na zločin veřejného násilí podle § 93 tr. zák., dána dodatková otázka, zda obžalovaný spáchal skutek ve hlavní pokud se týče v eventuální otázce uvedený v úplném opilství, v něž se připravil, nemá zločin v úmyslu, a uvedl v odůvodnění tohoto usnesení mimo jiné, »že hájení se obžalovaného, že byl opilý, o sobě nestačí, že musí býti podepřeno pozitivními výsledky trestního řízení, a že se to v souzeném případě nestalo.« Zmatečnou stížnost shledává v zamítnutí onoho návrhu porušení předpisu § 319 tr. ř. a v důsledku toho zmatek jí uplatňovaný. Trestní řád ustanovuje v § 319: »Bylo-li tvrzeno, že tu byl takový stav nebo že nastala taková skutečnost, jež trestnost vylučují nebo ruší, jest dáti otázku tomuto tvrzení vyhovující, ač nejde-li o některý z případů § 317 tr. ř.« Stav úplného opilství po rozumu § 2 písm. c) tr. zák. nenáleží k případům, o nichž se zmiňuje § 317 tr. ř. Podle toho je soudní sbor porotní povinen dáti porotcům pro případ kladného zodpovědění otázky o vině obžalovaného dodatkovou otázku, zda obžalovaný vykonal skutek v otázce o vině (v otázce hlavní, po případě eventuální) uvedený ve stavu úplného opilství po rozumu § 2 písm. c) tr. zák., již, bylo-li obžalovaným ve smyslu § 319 tr. ř. »tvrzeno«, že jednal v tomto stavu. O »tvrzení« stavu nebo skutečnosti trestnost vylučujících nebo rušících ve smyslu tohoto ustanovení zákona jde však podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího nejen, byly-li takový stav nebo taková skutečnost přímo, tedy výslovným tvrzením, uplatňovány, nýbrž i, byly-li pozitivními výsledky hlavního přelíčení napovězeny. Stížnost má tudíž pravdu, tvrdíc, že je právně mylný názor vyslovený soudním sborem porotním v důvodech onoho usnesení, podle něhož prý tvrzení obžalovaného, že tu byl stav nebo že tu nastala skutečnost trestnost vylučující nebo rušící, nezavazuje soudní

sbor porotní k tomu, by dal porotcům v tomto směru dodatkovou otázku podle § 319 tr. ř., nýbrž že povinnost dáti porotcům takovou otázku nastává jen, je-li takové tvrzení obžalovaného podepřeno pozitivními výsledky trestního řízení.

Zmateční stížnost musí však přes to zůstatí bez úspěchu, ano nelze souhlasiti s jejím názorem, že v souzeném případě bylo v naznačeném smyslu »tvrzeno«, že obžalovaný vykonal skutek v eventuální otázce uvedený (hlavní otázka byla porotci zodpověděna záporně) v úplném opilství po rozumu § 2 písm. c) tr. zák.

Čís. 4250.

Předpisy prvního odstavce (čís. 1—4) § 252 tr. ř. stanoví jen předpoklady, za nichž lze při hlavním přelíčení čísti protokoly o výslechu spoluobviněných a svědků a posudky znalců; druhý odstavec § 252 tr. ř. označuje ony spisy, jež musí býti při hlavním přelíčení čteny, nečteny-li se toho obě strany (obžalobce a obžalovaný), nenaznačuje však, že by se takové spisy čísti nemohly a nesměly.

O porušení zásady ústnosti a bezprostřednosti může jíti jen, spadají-li spisy, jež byly na základě mezitímního nálezu při hlavním přelíčení předčítány, pod spisy v prvním odstavci § 252 tr. ř. vypočtené.

Tomu tak není a nejde o zmatek čís. 5 § 344 tr. ř., byly-li při hlavním přelíčení přes odpor obžalovaného pro zločin nedokonaného násilného smilstva čteny obžaloba a nepravoplatný rozsudek, odsuzující téhož obžalovaného pro zločin § 93 tr. zák., spáchaný smilným útokem na ženu, jichž se obžaloba dovolávala na důkaz toho, že obžalovaný není neschopen zažalovaného činu, a upozornil-li předseda soudu porotce na to, že rozsudek ten nenabyl ještě právní moci.

Rozsudek ten není sice »trestním nálezem«, kterýžto pojem předpokládá pravoplatný rozsudek, spadá však pod pojem »spisy, které jsou pro věc důležité« ve smyslu druhého odstavce § 252 tr. ř.

(Rozh. ze dne 5. září 1931, Zm I 547/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po neveřejném ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 19. května 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného násilného smilstva podle § 8, 125 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost napadá rozsudek porotního soudu jen důvodem zmatečnosti podle § 344, čís. 5 tr. ř., jež shledává v tom, že při hlavním přelíčení byly přes odpor obhájce obžalovaného čteny spisy Tk 208/30 krajského soudu v Mladé Boleslavi, ač rozsudek v této věci vydaný ne-